

Նորայր Մանվելյան

Լռությանը գազել

Քշում է քեզ քոչվոր քամին, քներական լռություն,
Ջգացմունքների կրքաքամին, սիրերգական լռություն,
Գրամոֆոնի զիլ նվագի, գինու գավաթների,
Այրվող մոմի փափուկ լույսի, անկողնային լռություն:
Հայացքների հանդիպումի գինաթափող հնարքի,
Ու սրտատրոփ սպասումի սարսափելի լռություն:
Անձրևի տակ թափառելիս քո համբույրները խայթող,
Փողոցային շուն ինձ դարձրին, ո'վ խանդառատ լռություն:
Կամայական հատուկ պահին բացված հոգի՜դ, լո՛ւյս իմ,
Հասկացումի և հարգանքի, դու հարազատ լռություն:
Եվ թե քամին քշի գնա անապատները հեռու,
Հոգուս խորքում կխշրտա հիշողության լռություն...